

22. Min Siæl! lov da HErren, Hans Godhed
Naade,

Alt hvad i mig findes Hans hellige Navn!
Min Siæl! lover HErren, som saa overmaade
Vor Lande velsigner med Fred, Fryd og Gavn
Min Siæl! takker HErren, Hans Gierninger priser
Fortæller Hans Vre, bebuder Hans Pragt;
Forglem ej det Gode Han mod os beviser,
Hans store Belgierninger, herlige Magt!

23. Min Siæl! lover HErren, den trofaste Fader!

Alt det som har Nande opofrer Ham Bøn;
Min Siæl! lover HErren, som dig ej forlader,
Men har dig udkaaret i Christo Sin Søn,
Din Siæl han bepryder, dit Legem beklæder,
For Ulykke sparer din Haand og din Fod,
Hans Godhed dig følger, Hans Naade dig glæder
Min Siæl! takker HErren fordi Han er god!

24. Min Siæl! lover HErren, imedens du lever

Og lad stedsse være GUDS Lob i din Mund;
Min Siæl! lover HErren, i hvor du omsbever,
Og altid befinder Hans store Miskund;

Min Siæl! lover HErren, i Velstand og Lykke;

Min Siæl! lover HErren, i Beestand og Nød

Min Siæl! lover HErren, naar Døden dig trykker

Min Siæl! lover HErren, i Abrahams Skiod

25. Men, naadigste Jesu! lær Du os at bede,

At vor Bøn kan blive vellyndet af GUD!

Lad Din Aand vor' Tunger og Hierter berede,

Vi maa Dig til Vre Din Pris tone ud!

Zal lad os saa synge Dig Lovsang i Tiden,

Vi kunde begrunde Din Kiærlighed stoor!

Saa kan vi forvænde med større Fryd siden

Din Lob at udsynge blandt Englernes Choor!

Dannemarks og Norges

Glæde-fulde Henrykkelse

over

Den Majestatiske Herlighed,

som blev seet i Kiøbenhavn

den 1ste May 1767.

Da

Deres Kongelige

Majestæter

til Danmark og Norge &c.

bleve

herligen kronede og helligen salvede.

Allerunderdanigst udført

af

en allerunderdanigst troe Undersaat,

Niels Magnussen Lym.

S. S. Minist. Candid.

Melodie. Det største Glædes-Flag, &c.

Imprim. C. F. Wadskiær.

Trykt i samme Aar.

Wivat! Kong Christian!^{1.}
Den Syvende i Tallet:
I Himmel-Konge-Ballet,
Raab Norden da frisk an:
Wivat! Kong Christian!
De lave Dale haabe,
De høye Fielde raabe;
Kong Christian blir størst,
Den Syvende nu først:
Kong Christian den Syvende
Vil være den Guldkomneste.
Syng Enge, Klipper, Vand
Wivat Kong Christian!

D! hvilken herlig Sag^{2.}
For dem, der kand bestue
Den glimrend' Vres Lue
Paa Kongen sees den Dag,
Han salves med Behag!
Hver raabe høyt, ja strige:
Mon Christian har Lige?
D! all den Glands gaaer ud
Fra denne jordisk Gud;
Bestue Guld-Kronens Soele-Pragt,
See Scepter, Øble, Sværd og Dragt
Fra Iffe indtil Taae,
D! hvilket Syn at faae!

3. D

De Norske synes^{3.} see
En Majestetisk Straale,
Som Øyet knap kan taale,
Kand da Fraværende
Den ædle Glands besee;
Hvad maae de da en skue,
Som staae saa nær den Lue,
Der skinner Vre-fuld
Af Diamanter, Guld,
Af Purpur, Silke, Flovels Pragt,
Af prægtigst Rigdom, vældigst Magt.
D! hvilket Syn at see
For de Nærværende!

Det ypperligste Chor,^{4.}
Af Rigets Mænd og Piller,
For Kongen sig fremstiller,
De følge Kongen hvor
All Vre den Dag boer:
I Kirken de velsigne
Sin Konge, der kand ligne
Den alle Kongers GUD,
Som i vort Kiød gik ud
Fra Verden til Guds Helligdom,
Med Engle, Vre runden om,
Paa Thronen Vre-fuld
Sadd skinnende af Guld.

5. Kong

5.
Kong Christian blir sat
Paa en ophøjet Throne,
Med fineste Guld-Krone,
Den han anseer som Nat
Mod Himlens Soel og Skat;
Alf Thronen derfor træder,
Sin Krone selv aflæder,
Ja all sin Herlighed
Han gierne legger ned
For Dver-Herrens Alter-Boed,
Paakaldende med helligt Moed
Den alle Guders GUD,
Som deeler Riger ud.

6.
En Herrens Engels Røst
Maae Guds Drds Lugt udgøde,
Dg lade Salven flyde
Paa Ansigt, Haand og Bryst,
Til Himmel-vindig Lyst.
Guds Drd og Ben maae give,
At Salven den kand blive
Til all Belsignelse,
Som Himlen kand betee
En Konge, der i Herrens Navn,
Til Rigeres og Folkets Gavn,
Skal bære vigtigst Last,
Som paa Ham bliver kast.

7. Som

7.
Som kroned, salved Gud
Vor Konge igientager
De prægtigst Konge-Sager,
Dg Salven gydes ud
Paa Dronningen, Hans Brud,
Der og udaf sin Throne
Nedstiger med sin Krone,
For Herrens Alter ned,
I hellig Ydmøghed,
Vel vidende, at GUD Han er
Den, som maae salve Dronninger,
Der uden Ham ey kand
Beklæde saa høy Stand.

8.
Naar al Guds Tieneste,
Drd, Sang, Ben, Salving endes,
Hvers Hierte endnu vendes
Med Ønsker fyrige
For Herrens Salvede:
At alting nu maae lykkes,
At Konge, Dronning smykkes
Med alt hvad Himlen veed
Til Velstand, Glæde, Fred;
Saa gaaer vor kroned, salvet Gud
Omhimlet udaf Kirken ud,
Derefter Hans Gemahl
Til prægtigst Konge-Sahl.

9. Den

9.
Den Jord, der trædes paa,
Maae uvurdeerlig agtes,
Heldst jordisk Gud betragtes
I Majestet at gaae
Ifort fra Top til Taae
Med Uskatteerligheder,
Dem man omsonst opleder
I øvrig' Rigers Muld,
Slig Edelsteen i Guld
Knap findes, som paa denne Plan,
Man seer den Syvend' Christian
I all Slags Herlighed,
At sætte Fode-Fied.

10.
Det Røde her er bred
For denne Ben at pryde,
Sin kostbar Preis maae nyde;
Men ikke lignes ved
Monarchens Hellighed.
Skarlagen, saa fint Klæde
Tør ingen vel paa træde,
Foruden jordisk Gud
Dg værdigst Konge-Brud,
Der give høist Tilladelse,
At nypperste Dvvartere
Høyls-Himmel over Hver
Dg Slæbet efter bær.

11.
O! Christiani-Borg,
Du største Konge-Sæde,
Du Rigets Jær og Glæde
Nu kastet har al Sorg,
Er rette Frydens-Borg.
Din prægtig Skønhed praler
Langt meer, end vi afinaler
Du som i Lue staaer,
Nu Kongen Selv indgaaer
Med Majestet ulignelig,
Som Soel at pryde, fryde dig;
Du altid lystbar er,
Men denne Dag i sær.

12.
Den største Konges Bord
Kand somme slige Rætter,
Man her paa Taffel sætter,
Hvad af Luft, Vand og Jord
Kand bringes hid til Nord;
Men Kongens store Naade
Kand mætte overmaade
Med Vre og alt Got
Enhver troe Undersaat,
Der ikkun at opfylde veed
I dybest Underdanighed
Den Pligt, han skyldig er
Sin Konge stoer og kiær.

13. D!